

Солодкі спогади юності - родом із Льонокомбінату

Роки праці на Рівненському льонокомбінаті стали для Ольги Василівни Завадської одними з кращих моментів її молодості. За той недовгий час – зустріла хороших і вірних друзів, з якими й до сьогодні спілкується, відвідала безліч цікавих місць та здобула неоціненний життєвий досвід. Життя складне, але чудове, вважає Ольга Василівна, тому потрібно насолоджуватися кожним моментом.

Родом Ольга Василівна із села Гута Костопільського району. Село особливої популярності набуло відтоді, як на його території знайшли лікувальну ропу та грязі. У 30-х роках тут навіть було побудовано лікувальний санаторій. Було це велике

гала батькам. Після закінчення восьми класів подала документи до Костопільського медичного училища. Тато мріяв, щоб його доньки опанували гуманну та відповідальну професію медика і своєю працею допомагали людям. Мене навіть назвали в честь акушерки, що приймала

сусідки, яка мала ткацький верстат і ткала рушники та доріжки. Тож вона передавала мені свої знання, навчала, як і що робити.

Разом з тим я відвідувала вечірню школу, для того щоб отримати повну середню освіту. Навчання виявилось дуже цікавим. Частково процес створення полотна я розуміла, вміла користуватися ручним станком і не тільки - прядкою та чесальницею. Але в училищі навчали, як працювати із автоматичним обладнанням. Крім навчання займалася спортивною стрільбою, їздила на змагання, займала призові місця. У 1981 році завершила навчання та отримала направлення на роботу. Працевлаштувалася ткачем розряду в ткацький цех корпусу побутових тканин. Молоді і ще недостатньо досвідчені, ми прийшли працювати в цех. Допомогали нам опановувати

виробничі процеси, переробляти ницю в обробному цеху, а після народження дитини – статистом в тому ж цеху. У 1988 році звільнилася, так як син дуже хворів і потребував мого піклування.

За хорошу плідну працю нагороджували путівками, возили на екскурсії, так я відвідала Міжнародний молодіжний центр у Мінську. Відпочивали майже місяць, їздили на екскурсії, спілкувалися з іншими молодими цікавими людьми, готували різні конкурси. Дуже цікаво і весело проходив час, що навіть не зогледілася, як завершився термін путівки.

Весь час роботи на Льонокомбінаті я проживала в гуртожитку № 10. Вихователем там працювала дуже хороша жінка і прекрасний педагог Раїса Павлівна Воробей. Активна і життєрадісна, вона постійно була в русі, організовувала різні свята, вечорниці та посиденьки. Дівчата з радістю підтримували кожну її ініціативу, адже

лікувальний санаторій «Гута Степанська», в який приїжджали пани із самої Варшави. Ця здравниця згоріла як і все село під час Другої світової війни, відроджуватися почало лише з 1949 року. Це батьківщина українського поета, журналіста та редактора Петра Яковича Велесика.

— Дитинство моє проходило серед незайманої природи. Нас в сім'ї четверо і всі дівчата. Батьки мої все життя пропрацювали у Степанському відгодівельному радгоспі. Мама, Надія Василівна – касиром, а тато, Василь Петрович – механізатором. Основне спрямування радгоспу – це м'ясо-молочна продукція. Крім цього, вирощували ще й льон. У сім років пішла до сільської школи. Вчилася я добре, співала у шкільному хорі та допома-

назували в честь акушерки, що приймала пологи. Тож з татової ініціативи я вирішила вступати в медичне. На жаль, не пройшла за конкурсом, але оскільки великого бажання вступити туди я не мала, тож особливо й не засмутилася. Як говорить народна мудрість: «Не було б щастя, та нещастя помогло». Дві мої однокласниці теж не вступили в обрані заклади. Отож втрьох подаємо документи в Рівненське професійно-технічне училище №5 за спеціальністю «ткач складного асортименту». 1 вересня 1979 року нас зарахували на навчання, – розповідає пані Ольга.

— Такому повороту справи дуже зраділа, до такої роботи мала більше схильності. Адже ще юних років ознайомилася з технологією виготовлення полотна. Осінньо-зимові вечори я проводила у

верстаті вправні майстрині, передовики виробництва та дуже хороші люди Ганна Гончар та Галина Момоток. Працювала я в бригаді Віталія Трубіна – талановита людина та хороший наставник. Згодом, завдяки настановам цих людей та вмінню швидко навчатися, займала призові місця в соціалістичних змаганнях та на конкурсах виробничої майстерності. За це було присвоєно звання ударника комуністичної праці. У 1985 році проходили соціалістичні змагання між Рівненським, Костромським та Житомирським льонокомбінатами, і колектив Рівненського комбінату знову здобув першість у змаганні. Пропрацювала в ткацькому цеху п'ять років, за станом здоров'я мене у 1986 році перевели спочатку прасуваль-

кожен захід обіцяв море позитивних емоцій і вражень. А ще це давало нам наснагу до праці. Завдяки її вечорницям дуже багато дівчат зустріли своїх суджених. У гуртожитку була кімната «Урочистих подій», де й проходили всі ці заходи. Крім того, там проводилися дівчачі-вечори, заручини, весілля. Саме в цій кімнаті наряджали наречену та благословляли на шлюб. Звідти і я виходила заміж, – ділиться спогадами Ольга Василівна.

— Зі своїм майбутнім чоловіком вчилася в одному класі. Ще в школі мали симпатію одне до одного, а як пішов в армію, то писав мені коротенькі листи. Після повернення став до мене залицятися і незабаром ми одружилися. Маємо двох чудових дітей – старший син і молодша донька. Пишаюся своїми дітьми, вони всього досягнули самі, завдяки наполегливості й невтомній праці. Маємо вже й двох онуків.

Після звільнення певний час стояла на обліку в міському центрі зайнятості, звідки мене направили на курси молодших медичних сестер. Закінчила навчання і влаштувалася на роботу в дитячу поліклініку №3, де пропрацювала вісімнадцять років. Нині працюю молодшою медичною сестрою у Миській стоматологічній поліклініці. А у вільний час вишиваю бісером картини та ікони.

Як добре, що в Рівному відроджується текстильне виробництво. Рівняни та гості міста мають можливість придбати речі вітчизняного виробництва. З'являються робочі місця та перспективи кар'єрного розвитку для молодих спеціалістів. І все це завдяки Олегу Червонюку, його невтомній праці. Божого благословення йому і його родині, успіхів у подальшому розвитку підприємства та наснаги на нові звернення і перемоги.

Надія РОМАНЧУК

